

Szöszös ökörfarkkóró

Bundáskenyér tocsog az égen. A teraszon állok, kifújom a füstöt. Nagyon furcsa nap lesz, gondolom. Nem vagyok oda ezért a kenyérért, pedig mások úgy szeretik, hogy párizsit is tesznek rá, és megszórják sajttal. Én kihagyom, beérem a zabkásával, abból is csak a csokis, mert a tejes meghajt.

Majdnem elfelejtettem a köldökszöszöt a cipősdobozba tenni. Lassan egy éve is gyűjtöm, alig fér bele a dobozba. Valamiért nem tudok erről leszokni. Azt képzelem, hogy egyszer fonok belőle valamit. A plüss jó ötlet, a macik aranyosak.

A lábam a padlóhoz tapad, ki tudja, fel tudok-e majd állni. Az állomást elhagyjuk, látom a tehetetlen párt, akit leszállítottak. Várja majd őket a rendőrség, mert nem volt náluk személyi, rossz jegyet vettek. Ilyenkor ki tudja, hogy meddig kell várni, én biztos tovább mennék, kereshetnének. Nem tudom elképzelni, hogy ezen az állomáson van valaki, aki marasztalná őket, hiszen még épület sincs, csak az autópálya hangja. Magyar Államvasutak dűnnyögik, de te vagy a gyökér, ha otthon hagyod a személyid.

Anna úgy fogja az esernyőt, mintha egy kéz volna, amit nem akar összetörni. Alig megyünk, a cipőfűzőm kikötődik. A kedvenc kocsmája felé tartunk, és nem néz rám, úgy mondja, hogy a bíróság talapzatának köveit a horvátországi tengerpartról szállították idáig. Nem akarom elhinni, szerintem csak ugrat. Néha olyan érzés, mintha nem fogná fel az agyam, hogy itt vagyok. Védekezési mechanizmus lehet, mert az idegen épületektől mindig megijedek.

Nem szoktak ennyien lenni, mondja. Lecsap egy asztalra, ahol még nem ül senki, előremegy. A pultnál szeretnék két sört kikérni, de azt hallom, hogy a rendes sör elfogyott, csak alkoholmentes van. A kocsmáros szeme olyan hideg, mintha egy ávóssal néznék farkasszemet. Azért lehet ilyen ellenséges, mert nagyon régóta nem vert agyon senkit. Ki mit szeretett meg az átkos korszakban, ugye. Kikérek két szamócás radlert és két unicumot, hogy mégis csak legyen bennünk valamennyi alkohol. Leülök mellé, és ahogy elnézem, aligha van fiatal.

OLÁH PÉTER (1999) író, Órbottyánban él. A Károli Gáspár Református Egyetem Bölcsészettudományi Karának magyar szakán végzett. Több éve ír prózát, a sárvári írotáborban két alkalommal bronz oklevéllel díjazták. Novelláit a *Magyar Hang*, *Kalligram*, *168óra*, *Bárka*, *Látó*, 2000 közölte. Első kötete 2023-ban jelent meg a *delfinek nem alszanak* címmel a FISZ gondozásában.

Alig várhatják, hogy kinyisson a hely, hogy vörös legyen az orruk, és újra próbálják elkészíteni rajta a tükörtojást.

Az egyik fickó nagyon méreget, ha itt lenne a cipősdobozom, az összes szösz megetetném vele. Mit kell néznie, tudom, hogy nagy a homlokom, de nincs ráírva, hogy nézd csak addig, amíg ki nem folyik a szemed. Anna arról beszél, hogy mennyire várja az erasmust, de azért retteg is tőle. Mit kezdjen egy idegen várossal, hiszen próbálkozhat majd, de nem fog belenőni, a város papucsja mindig nagy lesz a lábára. Nem igazán értem a hasonlatot, meg szeretem kicsit irigykedem is, azért csak Olaszországról van szó. Elkezdek mesélni arról, hogy milyen jó lenne egy tűzpiros Ferrarit kibérelni, és azzal bejárni a várost. Anna nem szereti a piros színt, inkább a feketét vagy a mélykéket választaná, de tényleg jó lenne, mondja. Az ajtóban ekkor megáll egy tigris, leerőszakolja magáról a kabátot, a fogásra akasztja. Milyen helyre hoztál, mondom Annának, aki csak legyint, hogy ne ijedjek meg, ő Aladár, a város sztárja. Mégis miféle sztár lehet egy állat, ezen gondolkodom, amikor hozzáteszi, hogy pornósztár.

A mancsaihoz gyorsan odatapad két feles. Valami házi pálinka lehet, mert itt más nem igazán kapni. Az egyiket gyorsan lehúzza, a másikat pedig tartja, mintha tőle várná a szerencsését. Valamit nagyon felezni akar, hiába mondja a másik, hogy nincs nála, erősködik. Anna azt mondta, hogy nagyon sok drogot lekapcsoltak itt szilveszterkor, ezért sem szerette volna az anyukája, hogy ide jöjjünk.

Imádom megcsókolni őt, bármelyik kocsmában. Viszont most, amikor kinyitom a szemem, előttünk ül, és a bajsztát nyalja ez a behemót. Megkérdezem, hogy segíthetünk-e valamiben, mire elkezdi, hogy lenne itt valami. Utálja, hogy a felnőtt filmes karrierjében eddig mindig fiúkkal kellett hármaszóznia. Úgy szeretné kipróbálni egy lánnyal is. Ejt még pár szót arról, hogy mennyire utálja a munkáját, de nem sajnálja, mert ez hozta meg neki azt a rengeteg pénzt, ami miatt a várban élhet, és elsőosztályú patásokat ehet. Szóval csak annyit kérne, hogy adjuk meg neki azt, hogy ne csak fiúkkal csinálhassa. Kicsit idegenkedünk tőle, de én el tudnám képzelni, szóval belemegyek, mire Anna is csak annyit válaszol, hogy nem rossz ötlet. Kikérek még egy unicumot, mielőtt elindulunk. Fizetnék, mondom, mire azt a választ kapom, hogy nem találtam volna ki, valahogy nem nevetek.

A szobában kicsit fészengünk, mintha a virágok sem akarnának ellazulni az ablakban. Megkérdezem Annától, hogy biztos ezt akarja, de csak a riadt tekintetével találkozom. Kiviszem a konyhába, elnézést kérek a tigristől, kérnénk pár percet. Anna fél, egy húzásra megiszik egy pohár vizet. Nem kell ezt csinálnunk, bólogat, visszamegyek, hogy elküldjem ezt az állatot, de nem találom a szobában. Eltűnt. Az ablak zárva, megnézem a szekrényben, de csak a ruhák vannak ott. Elment, Anna. Szorosan átölel. A híd jut eszembe, hogy az is milyen furcsa ebben a városban, mintha aludna benne valaki. Az anyukája bundáskenyeret csinál vacsorára. És én nem tudom elmondani, hogy mennyire utálok ezt az olajszagot. Kimegyek a lakótelep elé, hogy rágyújthassak. Istenem, csak legyen vége ennek a napnak.